

De Erfarne: Lars fra Brovst (afsnit 5 af 6)

Om podcasten

Link til [podcasten De Erfarne](#)

I første sæson af "De Erfarne" (afsnit 1 til 6) fortæller seks vidt forskellige mennesker om deres tanker, drømme og håb for de sidste år af deres arbejdsliv og overgangen til pensionisttilværelsen. Lyt med og bliv klogere på seniorordninger, arbejdsglæde, trivsel, pension, senkarriere og seniorarbejdsliv.

"Jeg er jo ikke fremtiden!"

I dette afsnit af De Erfarne skal du møde Lars fra Brovst, som arbejder på en fabrik i Aalborgs Østhavn, selvom han er langt over pensionsalderen. Han fortæller om, hvordan han altid har trivedes bedst med at arbejde – selvom han godt ved, der også findes andre gode ting i livet. Lars har truffet det bedste valg, mener han selv. Han arbejder nemlig kun 30 timer om ugen. Så føles det næsten som om, at hver weekend er en miniferie. Alle arbejdspladser burde faktisk være fleksible overfor deres medarbejdere, hvis det stod til Lars. Det vinder alle nemlig ved!

"De Erfarne" er produceret i forbindelse med projektet Seniorpraksis ved Center for Humanistisk Sundhedsforskning af Marie Gorm Larsen med hjælp fra Louise Folker, Line Steen Bygballe og Aske Juul Lassen. Podcasten er støttet af Velliv Foreningen. Hvis du har ris, ros eller kommentarer til podcasten, så kontakt endelig Marie Gorm Larsen, tlf. 24 89 70 07 eller på mail mgl@hum.ku.dk

Læs mere om forskningsprojektet på [projekthjemmesiden](#).

Indholdet af podcasten

Lars: Ja, jeg er jo ikke fremtiden. Nå, det var han hurtigt med at feje af: "Jamen du kan vel arbejde nogle år - du kan jo godt arbejde nogle år endnu, ikke?" "Jo, det har jeg sådan set også tænkt mig".



(Baggrundsstøj fra fabrikshal)

Marie: ... Jamen faktisk lidt begge dele. Jeg tænkte, at han kunne starte med at vise mig lidt rundt herude. Hvis han har tid, og så tage ham ind, hvor der er lidt bedre lyd.

[Kollega]: Ja, præcis.

Marie: Nå, han står der.

[Kollega]: Han står lige her og gemmer sig.

Marie: Lad os se, om han har tid.

[Kollega]: Hej Lars, så går den ikke længere.

Marie (griner): Så, Lars!

[Kollega]: Desværre.

Lars: Hvad har du så fundet på?

Marie: Ja, jeg har det store udstyr med.

Lars: Det kan jeg se.

Marie (voice-over): Du lytter til De Erfarne - en podcastserie i seks afsnit, hvor seks vidt forskellige mennesker fortæller om den sidste del af deres arbejdsliv. I det her afsnit af De Erfarne skal du møde Lars. Jeg finder ham i en fabrikshal i Aalborgs Østhavn, hvor han står i fuld svejseuniform blandt store stålkonstruktioner. Lars fortæller mig om, hvordan det er at fortsætte med at arbejde, selvom man er over 70 år, og om slet ikke at kunne forestille sig at stoppe. Og så afslører han for mig, hvad den bedste beslutning han nogensinde har truffet, er.

(Baggrundsstøj fra fabrikshal)

(Der grines)

[Kollega]: Har du ikke noget at lave på kontoret?

[Kollega]: Det er godt, jamen det finder I ud af så.

Marie: Godt, ja.

Lars: Jeg hedder Lars Rud Larsen, og jeg er 70 år og bor i Brovst. Attrup, Brovst i Nordjylland, men stammer faktisk fra Helsingør, hvor jeg er vokset op. Og så for 17 år siden flyttede jeg... Flyttede vi til Nordjylland. Ja, jeg startede jo selvfølgelig så i folkeskolen i Helsingør, ikke. Og stod i lære på Helsingør Skibsværft og arbejdede en hel del år fra... Jeg kom faktisk til at arbejde i Jylland som maskinarbejder, og så kom jeg så ind i marinen og aftjente min værnepligt der i ni måneder. Og så har jeg været ude at sejle i knapt, ja, fem år på langfart som maskinassistent. Og så gik jeg i land, og, ja, så begyndte - så kom jeg i et smedefirma - noget ligesom det heroppe i København. Så begyndte jeg at køre lastbil. Det har jeg så gjort i en hel del år. Ja, og hvad er det så? 70 år, det er jo langt tilbage, man skal huske (griner). Men ja, så var det faktisk, at vi flyttede herover. Så var jeg faktisk - fra vi købte ejendommen her - ved en landmand. Og så kom jeg jo så til at arbejde for ham. Med at passe grise. Det var godt nok en helt andet verden, ja både fra maskinarbejder og smed og at køre lastbil og så til lige pludselig at passe grise. Men det var sådan set meget sjovt, men alligevel, det var ikke, det var nok ikke lige mig alligevel. Så jeg kom til at køre lastbil herover i Jylland hos en vognmand et stykke tid. Og så kom jeg så her til Bobach, hvor jeg har været i, ja, over seks et halvt år. Som smed.

(Baggrundsstøj fra fabriksdal)

Marie: Hvis du nu skal forklare til nogen, hvad I laver her hos Bobach, som overhovedet ikke kender virksomheden, hvad vil du så sige, at I lavede?

Lars: Jamen, vi laver stålkonstruktioner. Også store konstruktioner, ikke. Men hovedproduktionen er nok - og det er også det, de helst vil lave, eller det, de altid har lavet, ikke - det er altaner, trapper og værn, både udvendige og indvendige. Vi har også lavet nogle gangbroer indvendigt i huse og sådan, ikke? Det er det, vi laver. Men vi har også lavet nogle store konstruktioner, ikke? Dernede ved Tinglev, der har de lavet en stor gangbro over skinnerne.

Lars: Da jeg kom ind som vikar... Jeg havde ikke lige noget at lave, jeg havde taget et svejsecertifikat oppe på VUC i Thisted. Og så skulle jeg selvfølgelig finde noget arbejde. Og så... Jeg troede faktisk, at det var et firma. De søgte nogle svejsere. Nå, så troede jeg, at det var et firma, det viste sig så, at det var et vikarbureau. Og de sendte mig så herud. Og så begyndte jeg at samle og svejse, og det gik sådan set meget godt. Så... Jeg tror, at jeg havde været her i en, ja, et par måneder, og så kom Ib, vores værktøjsfører. Så siger han "Lars, kunne du ikke tænke dig at blive ansat her?" Så kan jeg huske, at jeg sagde: "Ah, Ib, jeg er jo alt for gammel". Jeg var jo over 60, jeg var vel nærmest 65 eller mere... "Så, jeg er jo ikke fremtiden". Nå, det var han hurtigt med at feje af,

"jamen du kan vel arbejde nogle år - du kan jo godt arbejde nogle år endnu, ikke?" "Jo, det har jeg sådan set også tænkt mig". Nå, så blev aftalen at jeg - "nå, ja, så fra på mandag af, så er du ansat her". Nå! Og det har jeg så været i seks et halvt år. Og så på et tidspunkt fik jeg så også lærlinge, de skulle åbenbart starte hos mig, mente Ib, fordi jeg var sådan (griner) rolig. Det var nok, fordi jeg var så gammel, det ved jeg ikke, men... (griner) Men i hvert fald så syntes de, at jeg skulle starte med dem. Og det er jo rigtig sjovt, når man er gammel - når man er ældre at få de unge mennesker, ikke. Også sådan at høre dem, hvad skal man sige... For det første så har de jo masser af penge, og de går jo meget i byen, og det er jo meget sjovt at høre på alle de der oplevelser, og alt det de kan og så videre, ikke. Så det... Men jeg tror også - det holder også nok en måske lidt ung! Man hører også noget af det nye, og sådan... Og man vil jo heller ikke ligefrem virke som en hel oldsag, selvom man er 70, ikke? Så man prøver måske at oppe sig på en eller anden måde, ikke... Prøve at være lidt smart nogle gange, ikke. Så, men... Det lykkes ikke altid, men (griner) - men mange gange så gør det da. Altså, jo, det... Jeg tror, at det er med, det er selvfølgelig med til at holde... Også at man har lyst til at være her, fordi jeg synes, at det er utrolig hyggeligt at have de unge mennesker!

(Baggrundsstøj fra fabriksal)

Lars: ...lærlinge. Nu har jeg jo også, hvad hedder det, Emil, der. Og han er i gang med at hæfte nogle fodplader op, ikke. Men det er så et andet projekt. Ja, de plejer at starte her. Og så holder jeg lidt øje med dem. Og så... Ja, så kommer de jo videre, ikke. Og så er der måske en anden, der har brug for en lærling...

Lars: Jeg har altid prioriteret mit arbejde. Det er jo ikke, fordi det skal lyde meget højt, eller - eller som en højrovet stodder og alt det der. Men det har altid betydet meget for mig. Og det er nok, fordi jeg fungerer også bedst i min fritid - det kan godt være, at det lyder åndssvagt - men jeg fungerer bedst i min fritid, når jeg også har et arbejde. Altså. For ellers, hvis jeg ikke har... Jeg har da ind imellem gået arbejdsløs, ikke, måske alt i alt et år måske, allerhøjest, ikke. Men så kan jeg godt mærke, at så skrider det sådan lidt, sådan "nå, ja, det kan du nå i morgen, ikke. Og det kan du..." Jeg fungerer ikke rigtigt på samme måde, som når jeg skal... Jeg kan godt lide det at gå på arbejde. Jeg kan godt lide... Det at se frem til "nå, nu er det weekend, ikke", "nå, nu er det snart ferie, ikke", "nu er det påske"... Altså de der ting, jeg har da også tænkt - jeg ved jo godt, at en skønne dag er det jo slut. Jeg kan jo ikke arbejde i al evighed, altså. Men lige nu så har jeg det altså godt, når jeg går på arbejde. Jeg kan lide - selvom det nogle gange kan være surt, ikke og puha, og det er koldt, og der er is på bilen, og nej, hvor jeg bare ikke gider... Men altså, når man så kommer ind, ikke, og noget arbejde, åh, det er noget, der driller, og man har måske lavet noget forkert, ikke, det er næsten det værste, ikke, hvis man har lavet noget forkert. Orh! Så gider man næsten ikke... Men når man så kommer i gang, jamen, så er det, jo... Det har altid betydet meget. Arbejde har betydet meget for mig. Altid. Det, jeg har prioriteret det meget højt. Jeg kan godt sige nej til noget, fordi jeg skal på arbejde, hvis det er en lørdag eller fredag, eller, ja, lørdag. Det gør det,

fordi jeg fungerer... Jeg fungerer godt, når jeg har et job. Jeg bliver sgu ikke altid givet så mange penge, men det er lige meget, altså. Jeg har da overlevet... Det er heller ikke det, der er prioriteret mest for mig. Det er det, at man har det godt med sig selv, man har det godt med sine kollegaer, og man kan lide det job, man laver. Det er for mig nøgleordet. Jeg har det godt med at være her, så jeg vil fortsætte her. Jeg regner - jeg satser da på, at det her bliver min sidste arbejdsplads. I mit arbejdsliv. Det... Men det bestemmer jeg jo så ikke, der er jo en anden part, der også bestemmer noget. Men altså. Indtil videre så tror jeg, at det går meget godt. Og Ib han har jo sagt, at han skal nok komme og prikke mig på skulderen, når han synes, at det er - at nu er det nok ved at være tid.

Lars: Jamen det var nok en dag i værkstedet, jeg ved ikke, hvordan vi kom til at tale om det, eller noget, ikke. Og så var det, at Ib sagde "Nå, ja, men jeg skal nok komme og prikke dig på skulderen, når det er ved at være tid og du ikke skal være her mere." Fordi det er jo nok - så går det måske nok lidt for langsomt, og det er jo ikke altid, at man selv kan se det, vel. Man synes jo selv, at, nå, det går jo mægtig godt, ikke. Jeg spekulerer sådan set ikke på, hvornår jeg skal holde op, fordi det er jo ligesom at være PBS, ikke. Det hele det sker automatisk, ikke. (Griner). Man får bare prikket på skulderen, ikke. "Nu skal du tilbage til Ældre Sagen", ikke. "Nu skal du overflyttes." (Der grines). Tak for denne gang! (Der grines). Altså, det er sådan lidt, ikke. Jeg kan også huske, at... Jeg har nok kun én gang - ja, det er jo selvfølgelig i et liv, men det lyder dumt, men - tænkt på, at nu er jeg faktisk blevet gammel, eller ældre. Det var den dag, der kom et brev fra Metal, Arbejdsløshedskassen, nu var jeg udmeldt. Nå. Det hele det var så uvirkeligt, fordi jeg gik jo på arbejde lige som jeg har gjort hele tiden, så der var jo ikke... Og lige pludseligt kunne man ikke være medlem af Arbejdsløshedskassen mere. Det var nok den første gang, jeg sådan lige opdagede at, nå, hold da kæft, hva? Nu er du blevet 65. Det var sådan... Jeg har heller ikke tænkt på det siden, men det var sådan lige en påmindelse, nå. Og jeg kan da godt se logikken i det selvfølgelig, men det er... Det er den eneste gang, at jeg nok har tænkt "hold da op, nu er du blevet..." Havde jeg nu siddet derhjemme og så videre, så, og måske været lidt sløj og sådan, ikke? Nå, så havde det ikke sådan... Men det var, fordi man havde været på arbejde om morgenen, og sådan, ikke, og kommer hjem og åbner posten, ikke. Nå. Nå, nu kan du ikke være med der mere. Nå, det var bare det! (Griner) Men altså, sådan er det jo.

Lars: Nej, jeg er glad for at være her. Jeg fortsætter, og jeg satser på, at det er, at det bliver... Jamen, det gør det. Jeg tror ikke, at han kommer før, jeg synes da selv, at det går rimelig... Men man ved jo aldrig, altså. Der kan også ske fejl i PBS, ikke. (Der grines) Så det kan jo også godt være, at der sker en fejl, det ved jeg ikke. (Griner) Jeg ved ikke, om han kommer før, jeg ved det ikke. Nej, men... Jamen, altså, man er da godt nok selv klar over, tror jeg, når det er ved at være galt, ikke. Eller, nu ryger du sgu nok ud, eller sådan noget, ikke. Det tror jeg, at vi allesammen har... Det behøver vi nok ikke at have nogen til at... Det ved vi godt. Så, nej, det spekulerer jeg ikke på. Jeg synes selv, det går godt, og... Og det gør det også, det ved jeg. Så meget fornemmelse har vi godt nok - har vi selv om, hvornår det er, ikke. Og så vil jeg da nok snakke med Ib og sige "hva, tror du ikke, at det er..." Og så får vi en sludder om det. Og så siger vi pænt farvel og tak for denne gang,

ikke. Og det var så det arbejdsliv. (Sukker) Så er det jo sådan lidt - det bliver jo lidt mærkeligt den dag...

(Baggrundsstøj fra fabriksal)

Lars: Her står Kasper, han laver stort set kun alt sådan noget her, nogle fine gelændere indvendigt til trapper, ikke. Det står de og laver der. Og der kan du se, dér er noget af det, han har skåret derover, ikke.

Lars: Ja, jeg laver (griner). Stort set det samme. Men ikke lige det tynde der, det er sådan lidt mere groft, det jeg laver, men også værn. Altså Kasper og mig, vi laver stort set det samme, ikke. Han laver bare mere af det indvendige.

Marie: Så dit er mest til - dit er stort set mest til altaner, eller hvad er værnene til?

Lars: Ja, det er til altaner, men det kan også godt være til trapper. Altså, det har vi også lavet, ikke. Men meget til altaner...

Lars: Altså jeg er ansat nu på 30 timer. Og jeg har aftalt med dem herude, at alt hvad jeg arbejder over 30 timer, det... går til afspadsering. Det var bare - det hele det kom sig faktisk af, at vi skulle have mere i løn. Og så tænkte jeg: nå, ja, det er jo selvfølgelig rart at få mere i løn. Hvem vil ikke gerne have det? Men så tænkte jeg, ja, jeg var sådan set lige - så snakkede jeg lidt med, faktisk med... Nej, jo, det var med Ib. Så siger jeg, at jeg er sådan set ligeglads med de der to kroner mere, eller hvor meget det var, vi nu skulle have. Jeg vil faktisk hellere have fri om fredagen. Nå. Jamen, det... Det ville han lige snakke med direktøren om. Det var så med Helle, ikke. Nå, så kom vi op til den der... Så skulle vi så ind til den der MUS-samtale. Det var i forbindelse med de der MUS-samtaler, ikke. Og så snakkede vi om det. Og jeg havde hørt, at de havde noget seniorordning, ikke. Jo, men det var der ikke noget i vejen for. Det kunne vi godt. Og det udelukkede jo ikke, at jeg kunne få mere i løn. Så sådan kom det i stand... Jeg fik fri hver fredag. Og jeg vil sige: Det er noget af det bedste, jeg nogen sinde har gjort. Jeg nyder virkelig den dag. Det er næsten som en lille, ja, en mini-mini-mini-sommerferie, ikke? Altså de der tre dage, jeg har, ikke. Og så er det så indlagt i... Altså hvis der er travlt, så - og det har der også været, ikke, så har jeg arbejdet både fredag og lørdag. Altså den er fleksibel. Jeg synes kun, at det der med, hvordan det skal være, det er kun fantasien, der sætter grænser. Og der tror jeg også for mange virksomheder, at det godt kan lade sig gøre, hvis man prøver at kigge på den produktion, man har, eller det, man laver, ikke. Nå jo, det kan da godt være, ikke? Jeg kunne godt forestille mig, at hvis vi nu siger, at jeg stoppede i morgen for eksempel. Altså at jeg så kunne lave en ordning, hvor Ib kunne ringe og sige: "Ved du hvad, Lars. Vi har sørme godt nok lige travlt. Kan du ikke lige komme i en otte dage?". Fidusen eller

fordelen for virksomheden vil være, at der kommer en, der har været her i flere år. Jeg skal ikke have forklaret - de kan selvfølgelig sagtens ringe efter en vikar, men der skal jo forklares en hel bunke. Jeg kan bare komme, og så kan jeg få tegningerne i hånden, så behøver han faktisk ikke at sige andet end goddag. Så ved jeg jo, hvad jeg skal lave. Og det vil jo være en kæmpe fordel for sådan en virksomhed, ikke, at have på den måde, ikke. Det kunne jeg forestille mig, at det kunne være.

Marie: Er det noget, I har snakket om?

Lars: Nej. Nej-nej. Jamen jeg er sikker på, at det sagtens kunne lade sig gøre. Altså det kan jeg jo høre til de der MUS-samtaler. Jeg kan jo få det, næsten som jeg selv vil. Om jeg bare vil være der én dag om ugen, tror jeg såmænd også kunne lade sig gøre. Altså. Så det vil- det tror jeg ikke vil være noget problem.

Marie: Så det vil du simpelthen bare snakke om, altså når den tid kommer?

Lars: Jaja. Ja, det kunne jeg sagtens. Ja. Og det tror jeg, jamen det ved jeg, at det vil han mægtig gerne. Og dét er jo at være fleksibel. Det er jo det - jeg mener stadig, at det er nøgleordet til det hele, det er "fleksibel". Og det kan dække noget af det arbejdskraft, man har manglet, når det brænder på. Det er helt sikkert. Men man skal ville det. Og jeg tror ikke, at virksomheder har været gode nok. Jeg synes, at alle kunne vinde ved det. Det... Sådan er det jo. Men stadigvæk fleksibelt. Find ud af, hvad folk vil have, hvad virksomheden kan, hvor fleksibel den kan være. Selvfølgelig er der jo også nogle begrænsninger der. Det må man jo bare se i øjnene. Men prøv at finde ud af det først. I stedet for ligesom måske at... "Ah, det dur ikke".

Lars: Jamen, der er de jo fantastiske herude, ikke. Det er jo næsten, altså - bare det, at man kan få at vide, at: "Jamen, du kan bare sige, hvis du vil have mere fri." Det er ikke noget med... Og så vil jeg godt sige... En lille historie, jeg synes der er meget sigende, og det gjorde mig sgu sådan lidt... Lige da alt det der startede [Coronapandemien], ikke, man var jo skræmt fra vid og sans, fordi alle dem på knapt 70, de var jo næsten dødsdømte med det samme. Og min datter, hun sagde...: "Jaja, far, du skal jo regne med, at du er jo så og så gammel, ikke. 70, ikke, og du ryger, og... Du skal ikke regne med, at du bliver tilbudt en respirator!". "Nej, nej, nej, det..." Det var ligesom om, at man kunne lige så godt gå ind til naboen, de er bedemænd, ikke, og bestille en kiste med det samme, ikke (griner). Men altså. Så jeg gik også hjem, for jeg var utryg. Jeg sad og spiste for mig selv dernede, jeg ville ikke være sammen med de andre... Altså jeg var virkelig skræmt, ikke, fordi - og folk skulle ikke komme for tæt på, vel, fordi man var ikke rigtig... Man kendte ikke så meget til det. Man er blevet lidt mere, sådan... Og så en dag kom Ib og sagde: "Ved du hvad, Lars. Du skal bare gå hjem, jeg har snakket med Helle. Du skal ikke blive her." Nej, nej, men det var jeg rigtig glad for, for jeg var sgu godt nok... Jeg vil sige, at i halvanden måned kom jeg simpelthen ikke, næsten ikke, uden for matriklen, vel, fordi - det var jo lidt farligt. Man hørte jo om, at folk de døde, og de kom -

blev indlagt og... Og jeg havde jo fået at vide, at jeg nok ikke skulle regne med ret meget hjælp. (Griner) Så. Men jeg ringede nogle gange til Ib og siger: "nå, men hvordan det gik og sådan". "Nå, men det gik fint". "Nå, jamen..." "Ja, ja, Lars!". Og sidste gang så siger jeg...: "Ja, jeg kan sgu snart ikke holde ud at gå hjem". "Nej, nej, Lars, men du bestemmer selv, hvornår du vil komme. Det er helt op til dig. Når du føler dig klar, så er det bare i orden!". Og så tænkte jeg, hold da op. Jeg synes, det er noget, der fortæller om en virksomhed. Det er også noget, der fortæller, at man værdsætter en medarbejder. Altså, de kunne ligeså godt have fyret mig. Jeg var 70 år. Men alligevel siger de: "Lars, du kommer bare, når du føler, at du er tryk". Og da jeg så kom - det var næsten - det var lige før, man havde en klump i halsen. Så mødte jeg så Helle. "Hej Lars. Ej, hvor er det dejligt at se dig igen". Og det sagde de alle sammen. Så er man sgu godt nok - det kan jeg godt sige dig, så, puha... Altså (Lars taler med grødet stemme). Men det fortæller - og det er jo så også derfor, at man ligesom... Og det betyder så meget. Det er ikke noget med kroner og øre, men det er, at man kan lide at være her, ikke. Altså sådan en virksomhed, ikke. Og det synes jeg, at... Der var der sgu nok mange virksomheder, der kunne lære noget af det, ikke? Men bare det at direktøren kommer og siger - og også Ib, ikke - "Ej, hvor er det dejligt at se dig igen". Altså. Så bliver man sådan lidt...

Marie: Ja, så bliver man lidt rørt?

Lars: Ja, det gør man altså, ja. Man får sgu sådan lidt...

Marie: Ja

Lars: Det var ikke det nemme... Man hørte jo om alle dem, der blev fyret og så videre, ikke?

(Baggrundsstøj fra fabrikshal)

Marie: Vil du ikke forklare mig, hvad du er ved at lave?

Lars: Jo, det kan jeg da godt. Jamen, det er... Vi har lavet en hel bom ned til, ja den er jo meget lig den tegning, som du lige har set ned ved... Men det er til nogle... Det er noget ekstraarbejde. Jeg ved ikke rigtig, jo, jeg tror også, at det er til nogle altaner...

Lars: Jeg har ikke nogen tidshorisont. Altså, så lang tid, jeg synes, at jeg kan holde til det selvfølgelig, og stadigvæk synes, at det er sjovt, vil jeg fortsætte. Altså det, jeg har ikke... Jeg vil ikke gå hen og sige: "Nej, om et år så er det slut". Nej, det vil jeg ikke. Det kan godt være, at jeg bliver 80. Men altså, det... Så er det jo bare det. Altså hvis man kan blive 70, kan man måske også blive 80, ikke, altså jeg mener! Kan man bliver nummer to, så kan man også bliver nummer et, ikke? (Marie griner). Jamen altså... Ja. Sværere er det vel ikke! (Der grines). Altså... Jo.

(Baggrundsstøj fra fabriksal)

Lars: Jeg mener ikke, at jeg har bedre pædagogiske evner end nogen af de andre, men nu er det bare blevet sådan. Det er også hyggeligt nok, altså, jeg har ikke noget imod det, det er meget sjovt at høre de unge mennesker, ikke. Det kan være, det holder en lidt ung, lidt mere ung. (Griner) Lidt endnu i hvert fald... (Der grines).

Marie: (Griner) Det er et smart trick!

Lars: Ja, ikke?

Marie (voice-over): Du har lyttet til De Erfarne - fortællinger fra sidste del af arbejdslivet. Podcasten er produceret af mig, Marie Gorm Larsen, med hjælp fra Louise Folker, Aske Juul Lassen og Line Steen Bygballe. Podcastserien De Erfarne er en del af forskningsprojektet Seniorpraksis, som hører hjemme hos Center for Humanistisk Sundhedsforskning på Københavns Universitet. Det her var femte afsnit af podcastserien med fortællinger fra den sidste del af arbejdslivet. Du kan finde de andre afsnit og få mere viden om projektet på erfarne.ku.dk. Vi har fået støtte af Velliv Foreningen, og Jonas Frausing har lavet den fine musik. Vi vil gerne sige tusind tak til Ole, Jørgen, Inga, Ivan, Henrik og Lars og alle de andre, som har givet deres viden til projektet. Uden jer, ingen fortællinger.